

Pitäjä pitäjältä

UUSIKIRKKO

Paavo Vesterinen:

Syntyinsentu

Uusikirkko, kunta Kannaksen, asuinala oli Karjalan heimon. Taatit muinoin siellä kaskia kyntäissään kevtviestejä kuunteli leivon. Sen taivahon sinessä singnaalitt ovat soineet myös sotatorven, sen ääni meidättkin saattanut on halki harmaan kärsimyskorven.

Uusikirkko, kunta rajamaan, me muistoas palvomme yhä, näin juhlien tahdomme todistaa, ei' koiseudun muisto on pyhä. Me muistamme mäkiset maisemas, monet järvet ja järven rannat. Yhä uudesta monen talven taa aina muistosi elpyä annat.

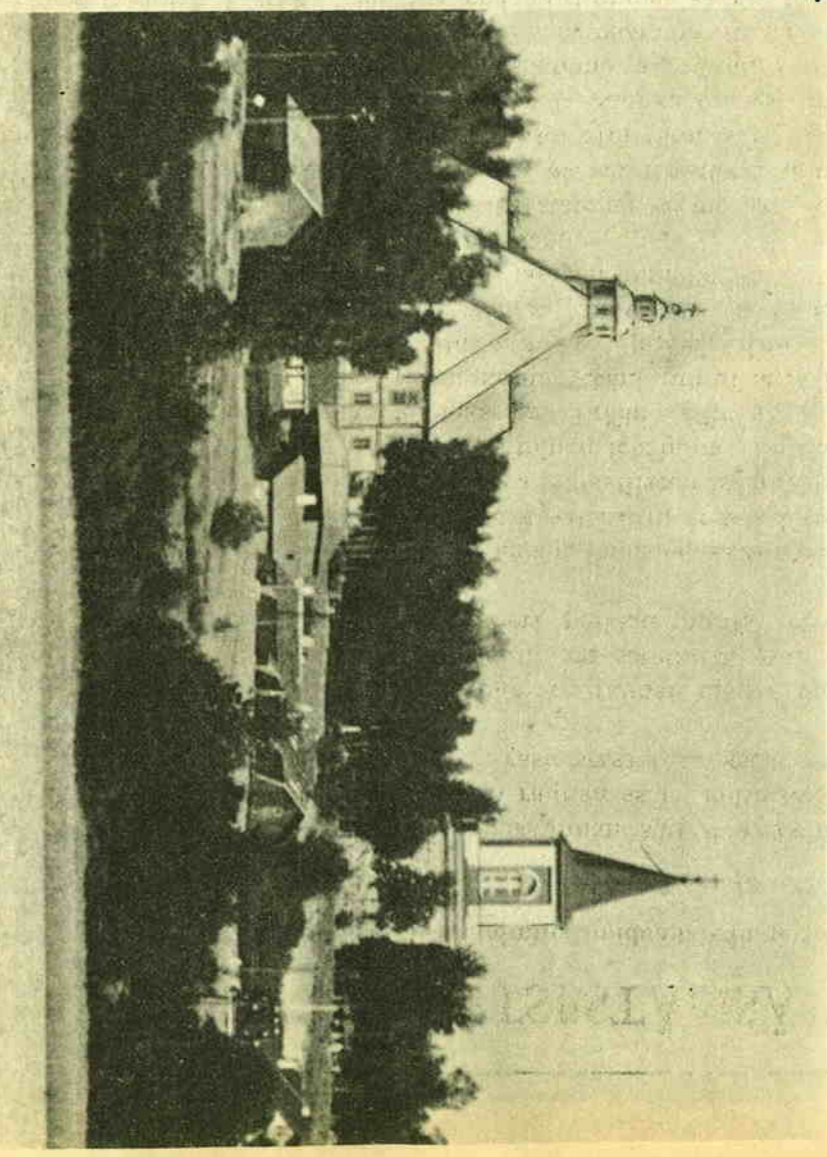
Meren aukeat rannat ja selkeät veet, kuvan sielumme peltiin heitti. Ne hohtaa, eikä himmenny, sodan sauhut vaik' tienohot peitti. Kyllänäkymät ken nähnyt on nuo kaukiärvellä Vammelsuuhun, tai Suomenlahtea ihailnut, johon siltansa loihiti kuvhut.

Noista kuvista vielä hän voimaa saa, niitä vaalii hän aarteen lailla, kun kulkee polkuja outoja tällä Länsi-Suomen mailla.

Oli Kannas Karjalan kaunistia, jonka äärellä kasvaa saimme. Mut surulla täytyy tunnustaa: joskus toisaalta riemuja haimme. Siellä mestarit suuret ja taidokkaat, ovat luonnosta voimaa juoneet, monet taidearteet ikuiset ihmiskunnalle iloksi luoneet.

Tosin elämä joskus eteemme toi myös surua, puutetta, tuskaa, sehän elämänlaki on lahjomaton, siitä osa on yötä mustaa. Ei silti se muistoas harmenna, eikä sammuta soihuja uskon. Meidän uskomme on yhä horjumaton: nähdä nousevan aamun rusko.

Nähdä aamu lauha ja lempeä, jossa kukkuu kevätkäki, jossa metsän takaa vilkuttaa Seitsenjärvet vapaita laineitaan, ja ylitse luonnon kauneuden soi kiitosvirsi kansan sen, joka toiveensa totena näki.

Uudenkirkon kirkkomäeltä.

